

Concertinos & cançons catalanes —Concert de cloenda de l'Any Joan Manén

Tardes al Palau

Dijous, 30 de setembre de 2021 – 19 h

Sala de Concerts

En co-producció amb:

Amb la col·laboració de:

Amb el suport de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALA

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Júlia Farrés-Llongueras, *soprano*

David Alegret, *tenor*

Ketevan Kemoklidze, *mezzosoprano*

Sergi Pacheco, *piano*

Kalina Macuta, *violí*

**Orquestra del Reial Cercle Artístic de
Barcelona**

Néstor Bayona, *director*

Marc Migó (*1993)

Piano concertino (2016)

I. Moderato

II. Perpetuum mobile - Allegro

Sergi Pacheco, piano

Joan Manén (1883-1971)

Quatre cançons populars catalanes (ca. 1914-
1918)

(per a veu, orquestra de corda i arpa)

I. Mariagneta

II. La filadora

III. El rossinyol

IV. Els contrabandistes

David Alegret, tenor

Marc Migó

Four songs in red (2020)

(per a mezzosoprano i *ensemble* orquestral sobre “Temps
de segona mà” de Svetlana Aleksíevitx)

- I. I'm a patriot!
- II. Were things any different in 1917?
- III. I'm in love with myself
- IV. How much?

Ketevan Kemoklidze, mezzosoprano

Ricard Lamote de Grignon (1899-1962)

Tríptic per a soprano i orquestra (1934)

sobre poemes de Rabindranath Tagore

- I. Quan la llàntia s'apagà...
- II. Era el capvespre...
- III. És una nit d'abril...

Júlia Farrés-Llongueras, soprano

Joan Manén

Concertino per a violí i orquestra, op. A-49 (ca. 1950-1954)

Moderato cantabile – Allegretto mosso – Moderato –
Allegro – Doppio più lento – Allegro vivace

Kalina Macuta, violí

Durada del concert: 90 minuts, amb pausa.
Concert enregistrat per Catalunya Música.

#celebracions #patrimonicatalà

Comentari

Marc Migó és un dels joves compositors catalans amb una major projecció internacional, gràcies als diversos premis obtinguts i a la seva capacitat per trobar un llenguatge personal molt imbricat amb la tradició compositiva del passat i alhora compromès amb el present. L'eclecticisme de la seva obra i la voluntat de voler comunicar-se amb el públic de forma espontània i natural són dues de les característiques que comparteix amb un dels artistes catalans que més admira: Joan Manén. Fruit d'aquesta trobada sorgeix *Concertinos & catalan fantasias*, un nou disc impulsat per l'Associació Joan Manén i editat per Toccata Next, en el qual assistim a una mirada plena de paral·lelismes entre ambdues generacions.

En aquest concert de cloenda de l'Any Joan Manén podrem escoltar dues de les obres d'aquest nou disc, els *Concertinos* de Manén i Migó, interpretats pels mateixos solistes que les han enregistrades. Completaran el programa tres cicles de cançons molt diversos; cançons populars harmonitzades per Manén, cançons originals de gran refinament sonor de Lamote de Grignon i l'estrena a Europa de *Four songs in red* de Migó.

Marc Migó: *Piano concertino*

Aquesta obra és fruit de l'interès del compositor a escriure una partitura per a piano i orquestra amb la finalitat d'explorar el gènere del concertino. El primer moviment és el “*més lliure, més reflexiu i més dramàtic*”, apunta Migó. El piano sol presenta el tema, que està format per una melodia *cantabile* i un acompanyament a partir d'un motiu característic de quatre notes. Immediatament després el piano i l'orquestra desenvolupen tant la melodia com el motiu que l'acompanya. Després d'uns arpegis de piano sol i de l'advertència del xilòfon amb una sèrie de notes repetides, l'agògica *moderato* dona pas al *poco meno mosso*, que es podria entendre com una primera variació, amb trets cinematogràfics, narratius i evocadors. L'*andante* comença amb un interessant joc de polirítmies en les diverses capes harmòniques i finalitza amb una mena de coral del piano i dels instruments de vent mentre les cordes presenten, de nou, la melodia *cantabile*. En acabar la secció, retorna el *tempo primo* en el registre agut del piano i reapareix la sonoritat del xilòfon, que marca el canvi cap al segon moviment.

El material musical del “Perpetuum mobile – Allegro” parteix d’una obra per a piano sol que Migó tenia esbossada abans de començar el *Concertino*. Aquesta segona part és dominada pel piano i pels colors de l’orquestra que, en alguns moments, transporten a Broadway, i d’altres a Hollywood, i també a les sales de concerts novaïorqueses de l’avantguarda d’entreguerres. El compositor no va pensar en cap autor en particular mentre l’escrivia, “*tot i que si en faig l’anàlisi ara*”, explica, “*em recorda els meus referents pianístics de quan vorejava els vint-i-dos anys: Ravel, Gershwin, Prokófiev...*”. Aquesta influència o evocació es fa més evident en aquesta segona part de l’obra, amb els efectes de percussió o l’ús dels instruments de vent-metall que recorda la gran tradició de les bandes simfòniques nord-americanes.

Migó va escriure la part solista del *Concertino* amb la idea de tocar-la ell mateix i, de fet, està construïda amb un llenguatge pianístic molt propi: “*Aquesta obra reflecteix l’entusiasme vers el piano que sempre he preservat des dels meus anys de formació amb qui considero la meua principal mentora musical, Liliana Sainz*”. Finalment, però, no la va estrenar ni enregistrar ell, sinó que va donar l’oportunitat al pianista Sergi Pacheco, tant per a l’estrena a Ucraïna l’any 2016 amb la Lemberg Sinfonietta com per a l’enregistrament del disc *Concertinos & catalan fantasies*.

Anna Costal

Joan Manén: *Quatre cançons populars catalanes*, per a veu, orquestra de corda i arpa

Arran de la declaració de la Primera Guerra Mundial el 1914, Manén va veure cancel·lats la gran majoria dels seus compromisos artístics i d'aquesta manera va quedar truncada la seva carrera com a violinista i compositor a Europa. Inicià aleshores un extens parèntesi de cinc anys fins a reprendre les gires internacionals el 1919. Durant aquest període va viure a Barcelona, va desenvolupar una carrera d'àmbit nacional i va dedicar més temps a la composició. Molt probablement va ser durant aquesta etapa que va escriure les *Quatre cançons populars catalanes*, per a veu, orquestra de corda i arpa. La primera interpretació que coneixem d'aquestes cançons va ser a càrrec del tenor Francesc Viñas i va tenir lloc el 1918, durant el Festival Manén al Palau de la Música Catalana. Molt aviat aquestes cançons van començar a guanyar popularitat. En aquestes, Manén va anar més enllà de la simple harmonització de temes populars i creà textures harmòniques i modulacions molt originals, veritables obres de concert de gran lluïment per als cantants. Entre els cantants històrics que van contribuir a popularitzar aquestes cançons destaquen la soprano Mercè Plantada i el tenor Ludwig Walther, que ens n'han llegat magnífiques gravacions.

Daniel Blanch

Marc Migó: *Four songs in red*

L'any 2015 vaig descobrir el llibre *La pregària de Txernòbil*, de l'escriptora bielorussa i Premi Nobel de literatura Svetlana Aleksiévitx. En aquell moment buscava obres contemporànies sobre Ucraïna per tal d'entendre millor el país originari de la meva dona.

L'estil d'Aleksiévitx em va fascinar immediatament. A part de ser eminentment periodístic, ha estat definit com a polifònic, ja que utilitza un entramat de veus reals i quotidianes per tal de bastir una obra calidoscòpica. Les històries profundament tràgiques del llibre esmentat em van commoure tant que vaig considerar per primer cop musicar porcions del text d'Aleksiévitx. Tanmateix, la temàtica de Txernòbil se'm feia massa devastadora, i afortunadament per a mi massa distant també per adreçar-la de forma adequada i honesta. No va ser fins que vaig llegir la traducció a l'anglès de *Temps de segona mà* que vaig tenir la certesa d'haver trobat una font excepcional per a un cicle de cançons.

El llibre gira al voltant de la vida de la gent soviètica i l'esfondrament de l'URSS. També llança una advertència universal: vivim en un temps que torna de nou. Alguns joves s'obliden de qui va ser Stalin (qui diu Stalin, podria dir qualsevol altre dictador) i vesteixen orgullosament samarretes amb el seu rostre; grans clams socials són esclafats o esperonats per líders polítics atenent només als seus propis interessos.

Gràcies a l'encàrrec del New Juilliard Ensemble, dirigit per Joel Sachs, vaig poder satisfer el meu desig de musicalitzar quatre veus altament contrastants, provinents d'entrevistes reals realitzades per Aleksiévitx durant la Rússia postsoviètica dels anys noranta. Cal destacar que les opinions expressades en cada cançó no són les d'Aleksiévitx, sinó les de cada persona que ella va entrevistar.

Per tal d'adaptar-les a la forma de cançó, hi he repetit certes paraules, i n'hi he omès algunes d'altres, sempre mantenint el sentit original i l'espontaneïtat amb què se'ns adrecen.

Four songs in red va guanyar el Premi George Enescu de composició de l'any 2020 (a l'obra més original).

Marc Migó

Ricard Lamote de Grignon: *Tríptic*

El 1930 Ricard Lamote de Grignon és nomenat director de l'Orquestra Simfònica de Girona i el 1932 guanya les oposicions a sotsdirector de la Banda Municipal de Barcelona. A aquella època pertanyen obres seves com ara *Quatre estances de Kayamm* i *Dos petits poemes*, ambdues per a soprano i orquestra, i *Joan de l'Os*, poema simfònic estrenat al Festival Internacional de Música Contemporània del 1933 que suposà la seva consagració com a compositor. El *Tríptic*, basat en tres poemes de Rabindranath Tagore, va ser compost l'abril del 1934 i suposa un gran pas endavant en el refinament sonor orquestral que constantment cerca el compositor, un refinament proper a l'Impressionisme, exposat amb veu pròpia. També podem copsar en l'obra certes pinzellades orientals i una gran capacitat descriptiva creant una unió indissoluble amb la poesia idealitzada de Tagore. Les tres cançons que s'interpreten sense solució de continuïtat narren la història d'una donzella i un "jove caminant". En les primeres dues poesies el jove apareix davant d'ella, i la donzella, per vergonya, no s'atreveix a presentar-se com la jove que el caminant cerca. A la tercera, la donzella resta vora la finestra esperant el seu "caminant".

Daniel Blanch

Joan Manén: *Concertino per a violí i orquestra, op. A-49*

No se'n sap la data exacta de composició, però el violinista polonès Henri Lewkowicz va enregistrar el *Concertino* per a la Saarländischer Radio entre el 30 de novembre i l'1 de desembre de 1964 i, el gener del 1965, el va estrenar públicament a Saarbrücken. Per les dimensions de l'obra, podríem considerar-lo un veritable concert per a violí, el quart que va compondre Manén.

Segons Daniel Blanch, el *Concertino* forma part de l'estil "ibèric", tal com el mateix Manén l'anomenava. Consistia en una síntesi del material popular, sense citacions literals ni tòpics, que aprofundia en la riquesa de colors i de ritmes a través d'una elaboració melòdica i harmònica –un estil que ja va emprar en les seves obres a partir de la dècada del 1920. Blanch assegura que tenia molt clar l'ús que feia d'aquest material: *"Per a ell la música espanyola havia de defugir el localisme i havia d'arribar a assolir una unitat d'inspiració simbòlica utilitzant els mitjans de la gran tradició compositiva europea"*. El *Concertino*, en el qual Manén utilitza la cançó popular catalana *Els estudiants de Tolosa*, és el fruit d'una evolució estètica que prové dels tres *Concerts per a violí* anteriors. L'instrument solista, sense deixar de ser virtuós, s'integra de mica en mica en l'orquestra fins a aconseguir-hi la unitat. L'obra s'inicia amb un motiu rítmic, molt enèrgic, que destaca pel caràcter greu de l'harmonia. L'"Andante espressivo", a la part central de l'obra, traspua un lirisme serè i diàfan, on la veu del violí solista predomina per sobre del coixí harmònic, força discret, de l'orquestra. Els motius rítmics, amb anacrusis molt marcades, i el dramatisme del tema inicial reapareixen de nou al "Moderato (come prima)" i, finalment, l'"Allegro" porta cap a una coda de gran virtuosisme.

Blanch comenta que *"el Concertino té en molts moments un caràcter nostàlgic, idíl·lic i molt evocador. El lirisme del violí en la darrera part de l'obra, amb acompanyaments lleugers en forma de vals, donen a la música una sensació crepuscular, que ens fa adonar que estem probablement davant del cant del cigne del gran violinista, l'únic concert per a violí compost per ell que mai va poder interpretar en públic"*.

Anna Costal

Biografies

Sergi Pacheco, piano

Aclamat com “un nou referent del piano espanyol”, ha estudiat amb Santiago Casero (València), Sebastián Colombo (Bachelor of Music al Conservatori d’Utrecht), Carmen Piazzini (postgrau a l’Akademie für Tonkunst de Darmstadt) i, a partir de l’octubre del 2019 amb Stepan Simonian (màster a la Hochschule für Musik und Theater d’Hamburg).

Sergi Pacheco és membre del Centre d’Estudis Pianístics (CEP), organització que li dona l’oportunitat de realitzar nombrosos concerts i rebre consells de grans artistes: Gelber, Nebolsin, Fliter, Samoshko, Manz, Guijarro, Würtz, Pikulski, Marton, Argerich i Weiss, entre molts d’altres. També ha rebut classes magistrals amb Leonskaja, Petrushansky, De Maria, Vengerov (duo amb el violinista Ismael Parra).

Ha estat guanyador de diversos premis i beques: Concurs Internacional de Carlet, Concurs de Llíria, Kanjers in De Leest Award (Holanda), Prinzessin Margaret von Hessen (Alemanya), Beca AIE de Alta Especialización, PICE (Acción Cultural Española) i Wardwell Stipendium (Fundació Alexander von Humboldt).

Ha interpretat *El clave ben temperat* (primer llibre) de Bach, *Estudis*, *op.* 25 de Chopin i nombrosos *Concerts* de Rakhmàninov, Prokófiev, Chopin, Beethoven, Mozart, Gershwin, Bach, Ravel i Haydn, amb conjunts com la Brussels Philharmonic Orchestra, Orquestra del Conservatori d'Utrecht, Orquestra de Cambra ISM i diferents *ensembles* de corda. Ha estat dirigit per directors com ara Néstor Bayona, David Navarro-Turres o Alberto Ferrer.

Ha actuat en sales prestigioses: Tivoli Vredenburg (Utrecht), teatre D'Leest (Waalwijk), Palau de les Arts Reina Sofia i Ateneu Musical (València), Sala Eutherpe (Lleó), Rokokosaal der Regierung von Schwaben (Augsburg), Teatro 1 de Mayo (Santa Fe, Argentina), Grande Salle du Conservatoire Royal de Bruxelles, etc.

Va estrenar el *Piano concertino*, *op.* 27 del compositor català Marc Migó a la Lviv Philharmonie (Ucraïna) amb la Lemberg Sinfonietta i l'octubre del 2018 l'enregistrà a Kíev amb l'Orquestra Nacional d'Ucraïna, sota la direcció de Volodymyr Sirenko, per al segell Toccata Next.

Entre les seves pròximes activitats figuren l'enregistrament de l'obra completa per a piano de V. Scaramuzza, així com concerts a Londres, Bremen i Hamburg.

www.sergipacheco.com

David Alegret, tenor

Nascut a Barcelona, va estudiar al Conservatori Superior de Música Municipal amb el contratenor Xavier Torra, paral·lelament als estudis de medicina a la Universitat Autònoma, i posteriorment finalitzà els estudis de cant a la Musik Akademie de Basilea amb el baríton Kurt Widmer.

Reconegut com a gran especialista en el repertori rossinià i mozartia, on brillen la puresa natural de les seves veu, tècnica i emotiva musicalitat, David Alegret ha cantat extensament *Così fan tutte*, *Don Giovanni*, *Entführung aus dem Serail*, *La Cenerentola*, *Il turco in Italia*, *Il barbiere di Siviglia*, *L'italiana in Algeri*, *Semiramide* i altres títols, a Viena (Staatsoper i Volksoper), Zuric, Hamburg, Munic, Brussel·les, Welsh National Opera, Hèlsinki, París, Metz, Toulon, Marsella, Luxemburg, Roma, Palerm, Torí, Lisboa, Teatro Real de Madrid i Gran Teatre del Liceu.

Completen el seu repertori operístic els personatges de Nemorino, Ernesto i Tonio a les obres de Donizetti, nombrosos rols en òperes de Monteverdi i Händel, Jaquino de *Fidelio* o Beppe de *Pagliacci*, i d'altres que ha cantat a festivals com el Salzburger Festspiele Pflingsten i Festival Castell de Peralada, i a teatres com ara el San Carlo de Nàpols, Opéra National de Montpellier, Teatro Real de Madrid, La Maestranza de Sevilla, Pérez Galdos de Las Palmas o Arriaga de Bilbao, a més del Liceu.

També és molt actiu en el repertori contemporani, com ho demostra la seva recent participació a les estrenes de les òperes *Les bienveillantes* d'Hèctor Parra a l'Opera Vlaanderen, en coproducció amb l'Staats theater Nürnberg i el Teatro Real Madrid, i *L'enigma di Lea* de Benet Casablanca al Gran Teatre del Liceu, obres en les quals els compositors van escriure els rols per a ell.

Al terreny de l'oratori ha interpretat des de Monteverdi fins a la música dels nostres dies, passant especialment per Bach, Händel, Mozart, Haydn, Beethoven i Rossini, en alguns dels auditoris més prestigiosos, com el Queen Elizabeth Hall de Londres, Musikverein i Konzerthaus de Viena, o els teatres de l'òpera Vlaanderen a Anvers i Gant, i a Lucerna, Basilea, Hamburg, Salzburg, Praga, Madrid i Barcelona, entre altres ciutats europees.

Addicionalment, David Alegret és un reconegut intèrpret de recital, amb un repertori on destaquen el lied alemany i la cançó d'autor català (Toldrà, Morera, Lamote de Grignon...). El seu darrer disc, *Impressions de natura*, ha rebut crítiques excel·lents. Ha enregistrat, entre d'altres, *El giravolt de Maig* de Toldrà amb Antoni Ros Marba i l'OBC per al segell Harmonia Mundi, *La Clementina* de Boccherini amb Pablo Heras per a Musica Antigua Aranjuez i *Lo frate 'nnamorato* de Pergolesi amb Europa Galante i Fabio Biondi per a Unitel Classica.

www.davidalegret.com

Ketevan Kemoklidze, mezzosoprano

Va néixer a Tbilisi (Geòrgia). Va estudiar al Conservatori Nacional V. Sarajishvili i més tard a l'Accademia del Teatro alla Scala. Ha estat guardonada en nombrosos concursos internacionals, entre els quals l'Operalia, Tolosa, Viñas, Belvedere, Obraztsova i el Concurs de Músics Georgians.

Des del seu debut el 2002 a *Rigoletto*, *Amadigi* i *Otello* quan encara estudiava al conservatori, ha cantat amb gran èxit en importants teatres: com Rosina (*Il barbiere di Siviglia*) a Berlín, Tolosa de Llenguadoc, Palerm, Montpeller, Niça, Tel Aviv, Düsseldorf, Santiago de Xile, Marsella i Washington. En aquesta última ciutat va ser convidada per Plácido Domingo després de guanyar el concurs que porta el seu nom. I novament gràcies a la seva invitació va debutar amb èxit en el paper de *La Cenerentola* a Los Angeles.

Ketevan és considerada una de les millors intèrprets del rol de Carmen de la seva generació. Des del seu aclamat debut a Tòquio en el rol, canta *Carmen* als principals escenaris del món, com ara: Dresden, Roma, Düsseldorf, Quebec, Sant Petersburg, Trieste, Toulon, Marsella, Bergen i Boston, entre d'altres.

Després de guanyar el Premi Especial del Gran Teatre de Liceu al Concurs Belvedere, el 2006 va fer el seu debut espanyol amb *Otello* i després amb *La Gioconda*, *Il barbiere di Siviglia*, *Linda di Chamounix*, *Faust* i *Rigoletto*, sempre al mateix escenari. El 2016 va debutar a Madrid amb gran èxit com a Adalgisa de *Norma*, juntament amb la gran soprano italiana Mariella Devia. A més, va debutar com a princesa Eboli a El Escorial i va interpretar el mateix paper també a Tbilisi i Düsseldorf.

El mateix any 2016 va fer un reeixit debut sevillà amb *Anna Bolena*, i posteriorment va cantar el mateix paper a Lausana i Avinyó. Va ser triada com la millor intèrpret de la temporada per la seva Adalgisa a Palma.

Ketevan Kemoklidze actua amb freqüència en teatres italians, com La Scala (*Così fan tutte*, *Ascanio in Alba*, *Salome*, *Manon*, *Il barbiere di Siviglia*, *A midsummer's night dream* i *Rigoletto*), Arena de Verona i La Fenice (*Roméo et Juliette*), San Carlo (*Ievgueni Oneguín*), Teatro dell'Opera de Roma (*Linda di Chamounix*), Festival de Spoleto (*La mort de Cléopâtre*), Sferisterio de Macerata (*Così fan tutte* i *Faust*), Ancona (*Così fan tutte*), Torí (*Faust* i *Thaïs*). Ha cantat també *Maria Stuarda* a Varsòvia, *Le Comte Ory* a Malmö, *La forza del destino* a Tòquio i Washington, *Roméo et Juliette* a Londres i Graz, *Nabucco* a Santiago de Xile, *L'amor de les tres taronges* a Montecarlo, *Le nozze di Figaro* al Festival de Wexford i *Giulio Césare* a Tessalònica. Kemoklidze va interpretar el paper d'Adriana Ferrarese (Donna Elvira) a la pel·lícula *Io Don Giovanni* de Carlos Saura.

www.ketevankemoklidze.com

Júlia Farrés-Llongueras, soprano

Desprèn una autenticitat i honestedat que desperten un gran poder de seducció. Trepitja l'escenari amb seguretat gràcies a una potència creativa que la converteix en una soprano lírica lleugera de gran solidesa. Una veu fresca i d'interpretacions plenes de veracitat molt rellevant en el panorama nacional, i amb un peu ferm a l'estranger.

La soprano catalana es formà amb Mati Pinkas a Barcelona i perfeccionà el seu cant més tard amb Renata Scotto a l'Opera Studio de l'Accademia Santa Cecilia de Roma. El 2010 resultà premiada al Premio Internazionale di Santa Chiara (Nàpols) i Concours International de Belcanto Vincenzo Bellini (París). En òpera ha interpretat rols com ara Poussette (*Manon*, J. Massenet), Stéphanie (*Roméo et Juliette*, Ch. Gounod), primera dama i Papagena (*Die Zauberflöte*, W. A. Mozart), Frasquita i Micaëla (*Carmen*, G. Bizet), Woglinde (*Das Rheingold*, R. Wagner - La Fura dels Baus), Amirah (*La princesa àrabe*, J. C. Arriaga), Euridice (*Orphée et Euridice*, Ch. W. Glück), la mare (*Don Perlimplín*, V. Egea), Despina (*Così fan tutte*, W. A. Mozart), Inés (*Il trovatore*, G. Verdi) amb Leo Nucci, i Isabella (*Das Liebesverbot*, R. Wagner).

El 2020 va debutar a Itàlia en el rol de Maria de *Donna di veleni* de Marco Podda, al Teatro Coccia de Novara. Ha protagonitzat les sarsueles *Bohemios* (A. Vives), *Cançó d'amor i de guerra* (R. Martínez-Valls) i *Katiushka* (P. Sorozábal) en diversos teatres espanyols.

En el gènere de l'oratori ha cantat la *Krönungsmesse* i el *Requiem* de Mozart, *Stabat Mater* de Pergolesi, *Ein Deutsches Requiem* de Brahms i el *Requiem* de Fauré, entre d'altres. L'activitat liederística ocupa un espai rellevant del seu repertori, acompanyada pels pianistes Robert Lehrbaumer, Stanislav Angelov o Husan Park a nombroses sales a Espanya, Alemanya, Finlàndia i Itàlia. Interessada també pel repertori dels segles XX i XXI, interpreta A. Webern, A. Schönberg, R. Schmidt, A. Charles o Í. Lešnik. Ha participat en diversos festivals internacionals, com el Paphos Aphrodite Festival de Xipre, Festival Internacional Castell de Peralada i LIFE Victoria a Barcelona.

Com a solista ha estat acompanyada per l'OBC, Orquestra de la Comunitat Valenciana (OCV), Orquesta de la Comunidad de Madrid (ORCAM), Orquestra del Gran Teatre del Liceu, Orquestra Filharmònica de Praga, Berlin Kammerorchester, Rencontres Musicales de Puteaux, Orchestra Città di Ferrara i ONCA, entre d'altres.

Ha presentat el disc amb cançons de Rafael Ferrer *L'abril ha florit*, amb el pianista Daniel Blanch, i *Esclat d'amor*, amb David Alegret i Daniel Blanch, que inclou les cançons de Joan Manén.

www.juliafarres.com

Kalina Macuta, violí

Nascuda a Olsztyn (Polònia), estudià sota la direcció d'eminents professors polonesos, com Artur Milian o Magdalena Szczepanowska. L'any 2002 finalitzà els estudis a l'Acadèmia de Música Fryderyk Chopin de Varsòvia amb matrícula d'honor. Durant els estudis fou becada per rebre *masterclasses* amb els prestigiosos violinistes Igor Ozim, Valerij Klimov i Pierre Amoyal.

Ha estat premiada en diversos concursos internacionals: Concurs per a Violí Sol Tadeusz Wronski (menció especial), Concurs de Música de Cambra de Lodz formant part del quintet amb piano Tutte le Strade (primer premi) i Concurs Internacional Maria Canals de Barcelona, en l'especialitat duo sonates, amb la pianista Agnieszka Kaczmarek (diploma d'honor) l'any 1999 i amb Daniel Blanch (medalla per unanimitat) l'any 2004.

Ha ofert concerts arreu d'Europa. Ha actuat en importants sales de concerts, com l'Auditori de la Societat de la Música i Filharmonia Nacional de Varsòvia, Sala de Ball del Palau de Lancut o Casa Atma de Szymanowski a Zakopane (Polònia). L'octubre del 2005 va debutar com a solista al Palau de la Música amb l'Orquestra de Cambra d'Andorra, sota la direcció de Miguel Ortega.

Posteriorment ha actuat amb formacions com l'Orquestra Simfònica Sant Cugat, Orquestra Camerata Eduard Toldrà o Orquestra Simfònica de l'ESMUC.

Des del 2002 forma duet estable amb el pianista Daniel Blanch. Aquesta formació ha ofert amb gran èxit nombroses actuacions en importants festivals internacionals d'Espanya, tot combinant als seus programes obres clàssiques de repertori internacional amb d'altres de gran qualitat però poc difoses de compositors espanyols i polonesos.

Entre els seus enregistraments discogràfics destaquen un disc amb obres de Carlos Surinach en el qual participa com a solista amb la Sinfonia Varsovia dirigida per Jacek Kaspszyk, l'enregistrament en directe de dues *Sonates per a violí i piano* de Beethoven i la gravació de dues *Sonates* de Brahms i Bartók amb Daniel Blanch al piano. Els darrers anys ha enregistrat en dos discs la integral de les obres per a violí i piano de Joan Manén. I recentment ha enregistrat per al segell Toccata Next el *Concertino per a violí i orquestra, op. 4-49* de Joan Manén al costat de l'Orquestra Simfònica Nacional d'Ucraïna dirigida per Wolodymyr Sirenko.

L'any 2002 va treballar com a tercer concertino a l'Orquestra Simfònica d'Aalborg (Dinamarca). Actualment és part integrant de l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu.

Néstor Bayona, director

© Hector Pulido

És un pianista i director d'orquestra català establert a Berlín. Actualment és director associat de l'Orquestra Simfònica Nacional de la Ràdio Polonesa de Katowice, amb la qual dirigirà un concert de temporada amb la *Cinquena Simfonia* de Xostakóvitx el febrer del 2022.

Aquesta temporada torna a l'Opéra de Marsella, on anteriorment va ser assistent de Lawrence Foster. Durant temporades anteriors va dirigir l'Orchestre Philharmonique de Marsella al Festival International de Piano de la Roque d'Anthéron juntament amb el pianista David Kadouch, així com un concert al Grand Théâtre d'Ais de Provença i el solista David Fray.

Néstor Bayona ha dirigit la Bochumer Symphoniker, Orquesta d'Extremadura, Orquesta Sinfónica de Castilla i Lleó i va debutar a l'escenari de la Filharmònica de Berlín amb la jove orquestra Deutsche Skandinavische Jugend-Philharmonie.

Com a director d'òpera, Néstor va ser director assistent de Henrik Nánási per a la producció de *Cavalleria rusticana* & *Pagliacci* al Gran Teatre del Liceu. Anteriorment va treballar a la Komische Oper de Berlín i a la Frankfurter Oper per a les produccions de *Medea* d'Aribert Reimann i *Adriana Lecouvreur*. Arran de la pandèmia, aquest mes de març passat va reescriure la partitura de l'òpera *Luisa Miller* de Verdi per a vint músics i es va estrenar a Marsella emesa per France3. Aquesta temporada vinent debutarà al Festival Enescu de Bucarest amb la versió de concert de l'òpera *Lulu* d'Alban Berg amb la Filharmònica Estatal de Transsilvània, amb la qual va dirigir un concert d'Any Nou.

Va començar els estudis com a pianista al Royal Northern College of Music de Manchester amb Helen Krizos i més tard a l'Haute École de Musique de Ginebra amb Nelson Goerner (piano) i Laurent Gay (direcció). Els seus darrers estudis van ser a la Universitat der Künste amb Steven Sloane i Harry Curtis. Com a solista i músic de cambra, Bayona ha actuat al Palau de la Música Catalana, Philharmonie de Luxemburg, Wigmore Hall, Purcell Hall de Londres i a la Philharmoniker de Berlín amb solistes de la Berliner Philharmoniker.

Néstor Bayona és premi internacional Ciutat de Lleida per la seva contribució cultural a la seva ciutat natal.

www.nestorbayona.com

Orquestra del Reial Cercle Artístic de Barcelona

La primera orquestra del Cercle data de l'any 1900 i fou dirigida pel compositor i pianista Enric Granados, que va organitzar i protagonitzar diferents concerts de cambra al costat dels primers socis fundacionals. El 1992, coincidint amb una etapa de renovació dels objectius fundacionals del Reial Cercle Artístic, el violinista Javier Mateos, concertino entre d'altres de l'Orquestra Simfònica del Vallès, refundà l'orquestra amb la intenció de crear una formació estable i professional dedicada a la música de cambra, que doni oportunitat als instrumentistes, solistes i compositors catalans.

El seu repertori engloba des del període barroc fins al contemporani i ha estrenant, entre d'altres, obres de compositors com ara Albert Guinovart, Xavier Pagès i Toni Villasant. L'ORCA ha col·laborat amb solistes i directors de casa nostra, com Josep M. Alpiste, Claudi Arimany, Cristian Florea i Alfons Reverté. També ha ofert homenatges a Eduard Toldrà i Xavier Montsalvatge.

Ha actuat en diferents escenaris, com ara el Palau de la Música acompanyant solistes al concurs d'El Primer Palau. Al Palau Oval de Montjuïc en la primera trobada internacional dels Pueri Cantores, així com diversos festivals arreu de la geografia catalana i ha col·laborat amb l'Aula de Cant de Carme Bustamante a l'òpera *El barbero de Sevilla*.

Aquest darrers anys ha interpretat en coproducció amb La Fura dels Baus l'òpera *Thamos, rei d'Egipte* de Mozart. Recentment ha rebut el suport del govern d'Austràlia per dur a terme l'estrena mundial de l'obra *Jo confesso* de Marian Budos, inspirada en la novel·la del mateix títol de Jaume Cabré, el 21 d'abril d'enguany.

La institució on va néixer l'orquestra es va crear el 1881 i actualment té la seu al carrer dels Arcs número 5 (Casa dels comtes Pinatelli i Casa Bessols) i és a la Sala dels Atlants d'aquest edifici on l'ORCA ofereix la seva temporada anual de concerts.

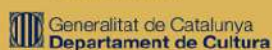
Avui dia, des del 2015, el projecte artístic de l'ORCA, amb el suport del Reial Cercle Artístic, ha ressorgit novament amb força i gran il·lusió dels seus components, tot oferint concerts arreu. Gràcies a la innovació i creativitat dels seus projectes, l'orquestra ja porta cinc temporades estables i la seva presència augmenta de manera exponencial al territori.

Palau
de la Música
Catalana
Temporada
2021–2022
Celebrem la vida!

Més informació i venda d'entrades
individuals i abonaments a
www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

Palau Òpera

Radamisto de Händel
amb Philippe Jaroussky, Il
Pomo d'Oro & Francesco
Corti

L'Orfeo de Monteverdi
amb Ian Bostridge, Europa
Galante & Fabio Biondi

Giulio Cesare de Händel
amb Carolyn Sampson, Forma
Antiqua & Aaron Zapico

King Arthur de Purcell
amb Vox Luminis
& Lionel Meunier

The fairy queen de Purcell
amb Vox Luminis
& Lionel Meunier

Abona't als cinc concerts
de *Palau Òpera*
a partir de 195 euros

Textos

Joan Manén (1883-1971)

Mariagneta

Text popular

Ai, adéu, Mariagneta,
princesa dels meus sospirs!
Tu robes lo cor als homens
i a mi me'n fas penar i morir...
Ai, adéu, Mariagneta:
principi del meu sofrir!
Els fadrins són a la porta,
que no n'esperen sinó el «sí»;
no descontentis tos pares
per contentar-me a mi!
Ai, adéu, Mariagneta:
princesa dels meus sospirs!
De les paraules dels homes
no n'hi ha cap de bon fi
que si al vespre son dolcetes
amarguen al dematí.
Ai, adéu, Mariagneta,
lo cor se m'ha mig partit
Ai, adéu, Mariagneta,
princesa dels meus sentits
que'l cor me n'has mig partit.

La filadora

Text popular

Un pobre pagès tenia una filla,
tenia quinze anys i encara no fila,
talara, la, la, la,
prim fila prim fila,
talara, la, la, la, prim fila i se'n va.
Pren filosa i fus dona un tomb per vila,
n'encontre el galán, al qui ella volia,
talara, la, la, la,
prim fila prim fila,
talara, la, la, la, prim fila i se'n va.
Quantes canes hi ha de la peça ordida.
Les canes que'n tinc, setze menys quinze,
talara, la, la, la,
prim fila prim fila,
talara, la, la, la, prim fila i se'n va.
Que en farem del drap?
Pararem botiga!,
cap mes n'hi haurà de tan ben proveïda.
talara, la, la, la,
prim fila prim fila,
talara, la, la, la, prim fila i se'n va.

El rossinyol

Text popular

Rossinyol que vas a França, rossinyol,
encomana'm a la mare, rossinyol,
d'un bell bocatge rossinyol, d'un vol.
Encomana'm a la mare, rossinyol,
i a mon pare no pas gaire, rossinyol,
d'un bell bocatge, rossinyol, d'un vol.
I a mon pare no pas gaire, rossinyol,
perquè m'ha mal maridada, rossinyol,
d'un bell bocatge, rossinyol, d'un vol.
A un pastor me n'ha donada, rossinyol,
que em fa guardar la ramada, rossinyol,
d'un bell bocatge, rossinyol, d'un vol.
Encomana'm a la mare, rossinyol,
i a mon pare no pas gaire, rossinyol,
d'un bell bocatge, rossinyol, d'un vol.

Els contrabandistes

Text popular

Quina cançó cantaré
que vos sàpiga bé,
la dels contrabandistes,
que a Banyuls se'n van anar
de tabaco a carregar,
tot una companyia.
Oh laila, lara, la ,la, la,
oh laila, lara, la la
la, la, lara, la, la
la, la, lara, la, la
la, la, la, la, la, la, la, la!
A Banyuls varen anar
de tabaco a carregar
tota una companyia.
I en passar per Fortià,
allí varen encontrar
la maleïda espia.
Oh laila, lara, la ,la, la,
oh laila, lara, la la
la, la, lara, la, la
la, la, lara, la, la
la, la, la, la, la, la, la, la!
I a Figueres se'n va anar
a contar-ho al capità
que havia vist contrabandistes.
Be me'n direu quants n'hi ha
li va dir el capità
vos que ja els haveu vistos.
Més de deu i més de vint
n'hi ha senyor capità
d'aqueixos contrabandistes
senyor capità!
Bé els anirem a pentinar
que se'n puguin recordar
d'aquella malifeta.
I a Banyuls van tornar
per tabaco a carregar
aquells contrabandistes.

Marc Migó (*1993)

I- I'm a patriot!

Svetlana Alexievich

I- Soc una patriota

Svetlana Alexievich

I'm a patriot! Let me have my say. We are living in the most shameful era of our entire history.

Ours is the generation of cowards and traitors. We failed to defend our Motherland. I will never get used to the Russian tricolor flag. I'm a patriot! I will always see the red banner in front of my eyes.

The banner of a great nation. Of the great Victory!

Don't tell me any fairy tales... about how the CIA took down the Soviet Union.

Don't go looking for Judeo-Masonic conspiracy.

We did it ourselves! With our own hands! With our own hands!

We wanted everyone to be able to buy themselves a Mercedes, a plastic VCR. We wanted pornos in the kiosks...

Russia needs a strong hand. An iron hand. An overseer with a stick. Long live the mighty Stalin! Hurrah! Hurrah! Hurrah! Hurrah!

Sóc una patriota! Deixa que digui la meva! Estem vivint l'era més vergonyosa de tota la nostra història.

La nostra és la generació de covards i traïdors. Vam fracassar defensant la nostra pàtria. Mai m'acostumaré a la bandera russa tricolor. Soc una patriota! Sempre veuré l'estendard vermell davant els meus ulls.

L'estendard d'una gran nació! De la Gran Victòria!

No em vinguis amb contes de fades... de com la CIA va destruir la Unió Soviètica. No busquis conspiracions judeo-maçòniques.

Ho vam fer nosaltres mateixos! Amb les nostres pròpies mans! Amb les nostres pròpies mans!

Volíem que cadascú fos capaç de comprar-se un Mercedes, un reproductor de vídeo.

Volíem revistes porno als quioscs...

Rússia necessita mà dura. Una mà de ferro. Un supervisor amb un fuet. Llarga vida al poderós Stalin! Hurra! Hurra! Hurra! Hurra!

II. Where things any different in 1917?

Svetlana Alexievich

II. Era res diferent l'any 1917?

Svetlana Alexievich

We kept turning the dial, but every station was just playing classical music. Just classical music. Moscow was filled with tanks and armored vehicles.

We'd read our fill of dissident literature. They'd given us a little air, now everything was going to go on lockdown again.

We'd be like butterflies crushed against the pavement... Catastrophe was at hand...

Then, suddenly, a miracle! Radio Russia started working again: "the legally elected President has been forced to resign... there has been a cynical attempt at a putsch..."

Thousands of people were already out in the streets. Gorbachev was in danger... To go or not to go. To go or not to go—there was no question. We took all the food out of the pantry. Thousands of people were, like us, headed down to the Metro...

While others were standing in line for ice cream or buying flowers. Were things any different in 1917?

Some people were shooting while others were dancing at balls. Dancing... like butterflies... crushed against...

No deixàvem de girar el dial, però cada a emissora només sonava música clàssica.

Moscou estava plagada de tancs i vehicles cuirassats.

Haviem llegit prou literatura dissident. Ens havien donat una mica d'aire, però ara ens tornarien a confinar.

Seriem com papallones esclafades contra l'asfalt... La catàstrofe s'acostava...

Llavors, de sobte, un miracle! Ràdio Rússia va començar a funcionar de nou: "el president legalment elegit ha estat obligat a dimitir... estem davant d'un cinic intent de cop d'estat..."

Milers de persones ja estaven al carrer. Gorbatxov corria perill... Anar-hi o no anar-hi —no hi havia cap dubte. Vam agafar tot el menjar de la despensa. Milers de persones es dirigien cap al metro, igual que nosaltres...

Mentre altres estaven fent cua per comprar-se un gelat o unes flors. Era res diferent l'any 1917?

Alguns disparaven mentre d'altres ballaven... com papallones... esclafades...

Translated by Bela Shayevich. Used with permission of Svetlana Alexievich.

Traducció: Marc Migó

III. I'm in love with myself

Svetlana Alexievich

III. Estic enamorada de mi mateixa

Svetlana Alexievich

A boy from my class fell in love with me. “Are you in love with me back?” My reply: “I’m in love with myself.”

“I’m in love with myself.” My classmates didn’t interest me, the lectures were boring.

Meanwhile, non-Soviet life was roiling all around us at fever pitch! The first used foreign cars appeared. The first McDonald’s on Pushkin Square... What Lenin? What Stalin? That’s all in the past! Everything used to be gray, but here came the bright colors, the eye-catching billboards. You wanted it all, you could have it all! I preferred older men. Bureaucrats and businessmen. Their vocabulary inspires me: offshore accounts, internet marketing, kickbacks, creative strategies. Love is a kind of business. Everyone saves their strength for the leap forward! For their career!

People who see me on the street think that I am rich and happy! I have it all: a big house, an expensive car, Italian furniture... But I live alone. And that’s how I like it! I’m in love with myself! I love talking to myself... first and foremost about myself...

Un noi de la meva classe es va enamorar de mi. “N’estàs de mi, també?” La meva resposta:

“Estic enamorada de mi mateixa.”

Els meus companys de classe no m’interessaven, les lliçons eren avorrides.

Mentrestant, la vida no soviètica girava al nostre voltant de manera irresistible. Els primers cotxes estrangers de segona mà van aparèixer. El primer McDonalds a la plaça Puixkin... Quin Lenin? Quin Stalin? Això és part del passat! Tòt acostumava a ser gris, però de sobte ens envoltaven tot de colors brillants, rètols cridaners. Ho volies tot, i ho podies tenir tot!

Preferia homes més grans. Buròcrates i empresaris. El seu vocabulari m’inspira: comptes off-shore, internet marketing, kickbacks, estratègies creatives. L’amor és una mena de negoci. Tothom es reserva pel salt endavant, per la seva carrera!

La gent que em veu pel carrer pensa que soc rica i feliç! Ho tinc tot: una casa gran, un cotxe car, mobles italians... però visc sola. I ja m’agrada! Estic enamorada de mi mateixa! M’encanta parlar amb mi mateixa... principalment sobre mi...

Translated by Bela Shayevich. Used with permission of Svetlana Alexievich.

Traducció: Marc Migó

Iv. How much?

Svetlana Alexievich

IV. Quant val?

Svetlana Alexievich

Medals! “For Valor.” “For Military Service.” I touched them... caressed them... I couldn’t believe my eyes! “For defending Sebastopol,” “For defending the Caucasus.” All of them were precious. Medals and uniforms being sold for dollars...

“How much?” My husband asked, pointing at the “For Valor” medal.

“Twenty dollars. Or, for you, I’ll do a grand—one thousand rubles.”

“And the Order of Lenin?” “For you, one hundred dollars.” “And your conscience?”

“Are you nuts? These are relics from the era of totalitarianism.”

I didn’t recognise my Moscow. What city was this? It felt like we were in some kind of film set. Like we were being pranked...

This isn’t theater! This is life! How can you treat it like that? This is life! My life! How can you treat it like that? My life! My life!

Medalles! “Al valor.” “Al servei militar.” Les vaig tocar... acariciar... no em podia creure el que veien els meus ulls! “Per defensar Sebastopol,” “Per defensar el Caucas.” Totes Elles eren precioses. Medalles i uniformes es venien per dòlars...

“Quant val?” Va preguntar el meu marit, assenyalant la medalla “Al valor.”

“Vint dòlars. O, per tu, faré una excepció. Mil rubles.”

“I l’Ordre de Lenin?”

“Per tu, cent dòlars.”

“I la teva consciència?!”

“T’has begut l’enteniment? Això són relíquies de l’era del totalitarisme.”

No vaig reconèixer la meua Moscou. Quina ciutat era aquella? Em sentia com si fóssim en algun set de pel·lícula. Com si ens prenguessin el pèl...

Això no és teatre. Això és la vida! Com pots tractar-la així? Això és la vida! La meua vida! Com pots tractar-la així? La meua vida! La meua vida!

Translated by Bela Shayevich. Used with permission of Svetlana Alexievich.
 Traducció: Marc Migó

Ricard Lamote de Grignon (1899-1962)

Quan la llàntia s'apagà...

Rabindranath Tagore

Quan la llàntia s'apagà vora el meu llit
 em vaig despertar amb els ocells matiners.
 Prop de la finestra oberta vaig seguir
 amb una garlanda fresca en mos cabells desfets.
 El jove caminant avançava per la carretera
 en la rosada boira del matí
 portava en son coll una cadena de perles
 i els raigs del sol queien en sa corona.
 Es deturà al davant de ma porta
 preguntant-me frisos: On és Ella?
 De vergonya no vaig poder dir-li:
 “Ella sóc jo, jove caminant.”

Era el capvespre...

Rabindranath Tagore

Era el capvespre i la llàntia no estava encesa,
jo pentinava distretament els meus cabells
El jove caminant vingué en son carruatge,
en mig del flamejar del sol ponent.
Tenia els vestits plens de pols,
i les boques dels seus corcers escumejaven,
baixà al davant de ma porta
preguntant-me amb veu lassa: On és Ella?
De vergonya no vaig poder dir-li:
“Ella sóc jo, las caminant, Ella sóc jo.”

És una nit d'abril...

Rabindranath Tagore

És una nit d'abril, la llàntia crema en ma cambra.
M'arriba gentilment l'oreig del mig jorn.
Dorm en sa gàbia el sorollós papagai.
Mon vestit és del color del pit del paó
mon mantell és verd com l'herba tendra.
Jo sec a terra vora la finestra vigilant el caminal per on vindrà
i mormola al través de la nit blava: “Ella sóc jo, dolç caminant, Ella
sóc jo”.

També et pot interessar...

El Primer Palau

Dilluns, 04.10.21 – 18 h

Sala de Concerts

Laure Cholé, *piano*

E. Granados: "Quejas o la maja y el ruiseñor", de *Goyescas*

G. Fauré: *Thèmes et variations*, op. 73

F. Liszt: *La Vallée d'Obermann*

Anton Dolgov Vikulov, *piano*

Maite León Ruiz, *piano*

L. van Beethoven: *Vuit variacions per a piano a quatre mans sobre un
tema del comte Waldstein en Do major*, WoO 67

F. Schubert: *Allegro en La menor*, D. 947, "Lebensstürme"

F. Mendelssohn: *Andante i Allegro brillante*, op. 92

G. Ligeti: "Bewegung", de *Tres peces per a dos pianos*

N. Kapustin: *Paraphrase on Dizzy Gillespie's*, op. 129, "Manteca"

Preu: 15 euros

An abstract painting featuring vibrant, wavy lines in shades of blue, orange, and white, creating a sense of movement and depth. The background is a deep, solid blue.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

